

ما و معنای درک ماه «شعبان»

باسمه تعالی

قال رسول الله «صلوات الله عليه وآله»: أَلَا إِنَّ رَجَبًا شَهْرُ اللَّهِ وَ شَعْبَانَ شَهْرِي وَ رَمَضَانَ شَهْرُ أُمَّتِي (ثواب الأعمال و عقاب الأعمال، ص: ۵۴) هان ای مردمان! آگاه باشید که رجب ماه خداوند و شعبان ماه من و رمضان ماه امت من است.

آری! ماه شعبان؛ مأوی بی در آغوش گشوده رسول خدا «صلوات الله عليه وآله» است. وقتی در ماه رجب، یعنی در ماه خدا، یگانگی با خدا را تجربه کردیم، حال باید او را در گستره شعبانی که شعبه‌های گسترش یافته نور خداوند است؛ تجربه نماییم و این، به عهده پیامبر خداوند است که خود آن حضرت به خودی خود متعالی‌ترین مظهر و جلوه و شعبه حضرت محبوب‌اند و بدین جهت «ماه شعبان» ماه آن حضرت است تا همگان با بصیرت رسول خدا «صلوات الله عليه وآله» در نظر به خداوند به مقام نظر به او به عنوان «وحدت در عین کثرت و کثرت در عین وحدت» حاضر شده باشند و حضرت محبوب را در هر قد و قامتی به تماشا بنشینند. و این است معنای درک «ماه شعبان» تا در انتهای آن ماه با بهره‌هایی که برده‌اند، به «رمضانی» برسند که ماه امت رسول الله «صلوات الله عليه وآله» است و در نتیجه هرکس در آن ماه، یعنی در ماه رمضان به حضوری نایل شود که همه عالم را در خود احساس می‌کند و معنای تعلیم همه اسماء در آدمیت خود را تجربه نماید و این یعنی انسان توانسته است به آخرین منزل کمال خود برسد و جا دارد در عید «فطر» به مناسبت لقای الهی در بیکرانه جان خود، به شادی بنشیند زیرا به نهایی که باید بدان دست می‌یافت؛ حاضر شده. فرا رسیدن ماه شعبان را مژده باد برای آن‌هایی که به نور بصیرت رسول خدا «صلوات الله عليه وآله» در نظر به خداوند با هویت «وحدت در عین کثرت و کثرت در عین وحدت» به خداوند نظر دارند.

طاهرزاده - شعبان ۱۴۴۳